

Nefa-Joensuu ry:n
Postmoderni
Nahkiainen

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	5
Humanistien palkkaaminen kuumentaa tunteet	7
Gissejä	9
Paskaa vai timanttia?	12
Kevään hiipiessä muistot vievät jo alkusyksyyn	16
Levyarvosteluja	17
Myrtsin graffitit	20

Postmoderni nahkiainen 1/2022

Julkaisija: Nefa-Joensuu ry. *Päätoimittaja:* Emmi Mäkelä

Taitto: Santtu Heikkonen

Kirjoittajat: Emmi Mäkelä, Jenni Lukkarinen, Santtu Heikkonen, Aino Tuunainen, Anttu Kudjoi

Kannen kuva: Santtu Heikkonen

Pääkirjoitus

Odutus viimein palkitsee

No nyt se hemmetti vieköön tulee. Olen jäänyt siitä paitsi joka ikinen kerta, vaikka olen opiskellut (tulkitkaa tämä löyhästi) jo viisi vuotta. Miten se on edes mahdollista? Ärsyttävää se ainakin on. Mutta nyt, nyt minä sen asian korjaan, vaikka mikä olisi.

Ai mikä juttu? NO OPISKELIJAVAPU. Kyllä, olen jäänyt niin sanotusti kunnollisesta vapun vietosta paitsi jo viisi kertaa. Olen aina ollut töissä suurimman osan vapun ajasta, ja kerran-kin kun en ollut, sain 2 koronavappua

peräkkäin. Eipä siinä mitään sinänsä, pikku kaveriporukalla oli silti totta kai mukavaa hengailia kotona, kuten aina. Olen myös luonteeltani sellainen rotta, joka ei halua kolostaan koskaan lähteä ja tapaa muita olentoja rajoitetusti. Yksi polaroidkuva on todisteena siitä, että yhtenä vuonna pääsin töistä myöhään, mutta aattona kuitenkin, ja ehdin Artteliin nautiskelemaan karpalolonkeroa.

Mutta kyllä nyt herran jestas sentään haluan vappua viettää tosissani, perkele. Niin etten ole töissä tai musertavat rajoitukset voimassa. En ole opiskelija-

Mainitsemani kaunis hetki ikuistettuna. En nyt mene vannomaan, miltä vuodelta tämä on, mutta kulmakarvojeni perusteella tästä on jo useampi vierähtänyt...

na ikuisesti. En usko, että vaput olisivat tylsiä senkään jälkeen, ehei – mutta perhana, olisi mukava käyttää niitä harmaita haalareita niin, ettei se kahden metrin väli ole niin justinsa, eikä maskia tarvitse aina käpliä ees taas, kun haluaa siemaista sihijuomaa.

En vähättele aiempia vappuja, olemme saaneet ystävien kesken olosuhteet huomioon ottaen hyvät vaput aikaisiksi. Ainahan meillä mukavaa on. Mutta tunnelmaa takuulla rentouttaa se, ettei ihan niin paljoa ainakaan vaaranna toisten ihmisten turvallisuutta ja riskeeraa immuunijärjestelmiä.

Olen jo hyvissä ajoin ostanut junaliput Joensuuhun ja varoittanut kavereita. Tällä kertaa minäkin tulen metsästämään vappuleijonaa ja näytän takuulla vähemmän pottuuntuneelta mitä tavallisesti. Olen myös henkisesti varautunut siihen, että siellä on takuulla helkkarin kylmä...

Kun luette tätä, olen saanut ainakin yhden virvokkeen sihautettua auki. Tulkaa moikkaamaan jos nähdään.

P.S. Moni pitää minua läpeensä pahana, koska valitsen mieluummin tippaleivän kuin munkin. Ja että oikeastaan en pidä munkeista yhtään, paitsi Sanen leipomia menee yksi tai pari. Enkä pidä myöskään skumpasta tai kuoharista. Enkä hampurilaisista.

Enkä joulusta. Enkä melkein mistään. Olen ankea tyyppi, enkä koskaan yhtään lainkaan sarkastinen tai näsäviisas tai... Mutta lehti ei ole yhtä ankea, joten toivottavasti nautitte tästäkin numerosta!

P.P.S. Ei nyt lopeteta sittenkään niin negatiivisesti. En vain saa tarpeekseni itsestäni puhumisesta. Näistä asioista minä pidän, joista tuntuu, ettei kovin moni pidä. Tulkaa keskustelemaan kanssani näistä.

1) Lokit. Joo, on ne minultakin varastaneet ruokaa. Kahdesti. Suoraan kädestä. PK-seudun lokit ovat myös lokkien extreme-osastoa. Mutta ne on niin söpöjä, koska ne on eläimiä. Varsinkin ne, joilla on musta pää. Ja ne kuulostaa hauskoilta. Ja linnut kakkii aina, suodaan se niille anteeksi.

2) Bounty-suklaapatukat. Pääsee suklaapatukoiden top kolmoseen. Pelottaa ihan myöntää tätä julkisesti, mutta älkööt käyttäkö Bounty-vihan synnyttämää väkivaltaa minuun, jooko?

3) Se uudempi Karate Kid -elokuva, missä on Jaden Smith. Olen katsonut tsiljoona kertaa. Se ON hyvä. Sori. Tai ehkä ei. Jos minä siitä tykkään, ei se meinaa että se olisi hyvä. Mitäs sanotte, uusi vai vanha?

Emmi Mäkelä

Postmodernin Nahkiaisen päätoimittaja

Puheenjohtajan palsta

Helouu kaikki karhukamut!

Mites teidän kevät on sujunut? Minusta tuntuu, että tämä kevät on hujahtanut ohi hetkessä. Vastahan me juhlimme meidän upeita vuosijuhlia ja vain vähän myöhemmin sain kunnian ottaa vastaan tämän puheenjohtajan

Löysin tällaisen kuvan Snapchatin muistoista vuoden 2020 vapulta. Tänä vappuna päästäänkin Kalevin kanssa valloittamaan Joensuun kadut Zoomin sijasta, joten vrokkaa vaan!

pestin. Ihanaa, että vappu ja kesä on melkein kulman takana, mutta samalla vähän ahdistaa kerkeäkö hoitaa kaikkia hommia ennen kesän koittoa.

Korona hidasti vielä vähän alkuvuoden käppäilyä, joten esimerkiksi perinteinen fuksien haalarikaste ja Karhunkierros jouduttiin siirtämään tammikuulta myöhemmäksi. Onneksi alkuvuoden jälkeen on kuitenkin päästy taas normaalimpaan vauhtiin tapahtumienkin suhteen. Itsellä on ainakin mennyt iso osa keväästä opintojen tekemiseen ja erityisesti niiden kiinnittämiseen. Uskon ja tiedän, että en varmasti ole ainoa, jolla opinnot ovat vähän junnanneet paikallaan koronan aikaan. Vaikka se ei aina siltä tunnu, kun painiskelee yksinään kotona tietokoneen kanssa (RIP Weboodi), kun vaikuttaa siltä, että kaikki muut etenevät sutjakkaasti eteenpäin opiskeluissaan.

Vaikka ei se niin ole. Et siis ole yksin! Ainakin sen empiirisen tutkimuksen perusteella, mitä olen tehnyt kavereideni kanssa viinilasien äärellä. Se nimittäin auttaa paljon, kun saa sanoa omat huolensa ääneen ja tuskastella niitä kavereiden kanssa. Vaikka keskustelu ei mihinkään vastaukseen välttämättä johtaisikaan. Huolia jakaessa sitä huomaa, että niitä on muillakin, ja oma mielikin saattaa keventyä. Niin kuin tuolla

minun kotikonnuillani Pohjois-Savossa usein sanotaan: "Älä hättäile, istu mät-täälle, kyllä se pipo löytyy".

Oon ollut tosi iloinen siitä, että tämä kevät on ollut jo melko lähellä normaalia elämää. En muistanutkaan miten paljon mulla oikeesti olikin ikävä Carelian lounaskiirettä ja rapeita kalapaloja (sentään nykyään ei tarvitse varoa, että vieruskaveri lyö repulla vahingossa päähän), kokouksia pullakahveineen zoomin sijasta sekä liian myöhään jatkuneita jatkoja. Itse olen huomannut, että jaksan keskittyä myös opiskeluihin paremmin, kun on välillä jotain sellaista tekemistä, missä saa luvalla laittaa aivot narikkaan. Ja ennen kaikkea se, että voi lähteä kotoa tekemään jonnekin jotakin oikeiden ihmisten seuraan! On se vaan niin, että ne ihmiset ovat lopulta se juttu, joka tekee tästä ainejärjestöhommastakin tekemisen arvoista.

Olen ollut Nefan toiminnassa melko aktiivisesti mukana heti opiskelujeni alusta asti. On tullut järkähtyä jos jonkinlaisia sitsejä, leivottu pizzaa liukuhihnatyylillä pikkujouluja varten pienessä keittiössä ihan liian isolla porukalla ja sekoiteltu fuksiaisten juomia Carelian vessassa. Vaikka olisin ehkä osan näistä tunteista voinut käyttää niin sanotusti hyödyllisemminkin, en silti kadu niistä yhtäkään. Opiskelu itsessään on opettanut minulle paljon

tärkeitä taitoja, mutta voisin melkein väittää, että olen oppinut yhtä paljon Nefalta ja kaikilta niiltä tyypeiltä, jotka oon onnekseni saanut tavata.

Täytyy myöntää, että mua vähän jännitti kirjottaa tätä puheenjohtajan palstaa, koska pelkäsin, että en keksi mitään fiksua sanottavaa. Mutta kai se on niin, että humanistin kynä alkaa pian sauhuta ja aidanseipästäkin saisi kirjoitettua romaanin, kun oikein inspiraatio iskee. Joten tässäpä tätä tekstiä siis olisi, fiksusta sisällöstä en taas ole niin varma.

Jos tästä haluaa välttämättä jotain punaista lankaa etsiä, olisi se ehkä seuraavanlainen: 1. Muistakaa, että ette ole yksin opiskeluhuolienne kanssa. Vaikka se siltä helposti tuntuukin. 2. Laittaa aivot aika ajoin tuulettumaan, niin ideatkin palailevat helpommin tuoreempina mieleen. Bonuksena; nauttii-kaa hei myös kunnollisesta opiskelijavapusta pitkään aikaan! <3

Nähdään siis Huikkahölkässä, Vapubileissä, Ilosaaressa, Agoralla, kirjastolla tai missä ikinä! Ja jos ei nähdä niin jännittävän hauskaa kevättä ja sopivan lämmintä kesää just sulle.

Jenni Lukkarinen
Puheenjohtaja

Humanistien palkkaaminen kuumentaa tunteet

Humanistien palkkaamisesta ja työllistymismahdollisuuksista on käyty kiivasta keskustelua viime viikoilla, kun insinöörit ilman rajoja julkaisivat Tiktokissa videon humanistien toiveista saada työstään palkkaa. Videon perusteella humanistit heiluttelevat työkseen käsiänsä ja höpöttävät vain siitä, että mitään ei nykyisin saa sanoa. Video keräsi nopeasti paljon kommentteja, joiden seurauksena heräsi kiivas väittely humanistien rekrytoinnista.

Humanistien palkankorotukset eivät saaneet kommentteissa asiantuntijoilta kannatusta.

"Hetimitäilyssä tulee hylätä mallit, joissa humanistisen alan työntekijät saisivat palkkaa harjoittelusta yli kelan vähimmäispalkan. Ensinnäkin tuollainen malli on mahdoton toteuttaa. Eikä se sukupuolista höpöttäminen edes teoriassa toisi mitään yhteiskunnalle."

- Petteri Urpo

"Ministerit kylvää meidän rahat sukupuolineutraaleihin liikennemerkkeihin ja kaiken maailman turhakkeisiin. Meidän pitäisi vielä maksaa humanistien palkat itse?? Ei todellakaan!" - **Astuja Hämeestä**

"Humanistien tulisi nyt mennä palkkanuotteluihin maltti edellä. Oman alan työpaikkojen saaminen edellyttää pitkäjänteisyyttä ja hyväksyntää myös työpaikoilta, joilla on varaa sijoittaa tuollaiseen tissien läpsyttelyyn." - **Nuha Pipilä**

Harjoittelupaikkojen järjestäminen humanisteille herätti myös kommentoijissa tunteita:

"Voi, että meidän Erkki-Kyllikki ei saanutkaan töitä humanistisellään koulutuksellaan.. YHYYY!!! Olipa ylläty,,, Menisivät oikeisiin töihin." - **Arska Tehtaalta**

"LASOL-siivouspalvelut kyykyttää myös maahanmuuttajia - miksei humanistekin?"
-ShitilläSiivousSujuu

"Mutta jos ja kun ajatellaan työ toiminnaksi, jossa varsinaisen hyödyn saa joku muu kuin työntekijä itse, ts. työnantaja, niin aika harvoin tämä faktisesti pätee humanisteihin. Työ ja humanismi vain eivät kovin vahvasti kuulu samaan yhtälöön. Näin se vain menee. Kukin tavallaan." **- Jussi Hullu-Uho**

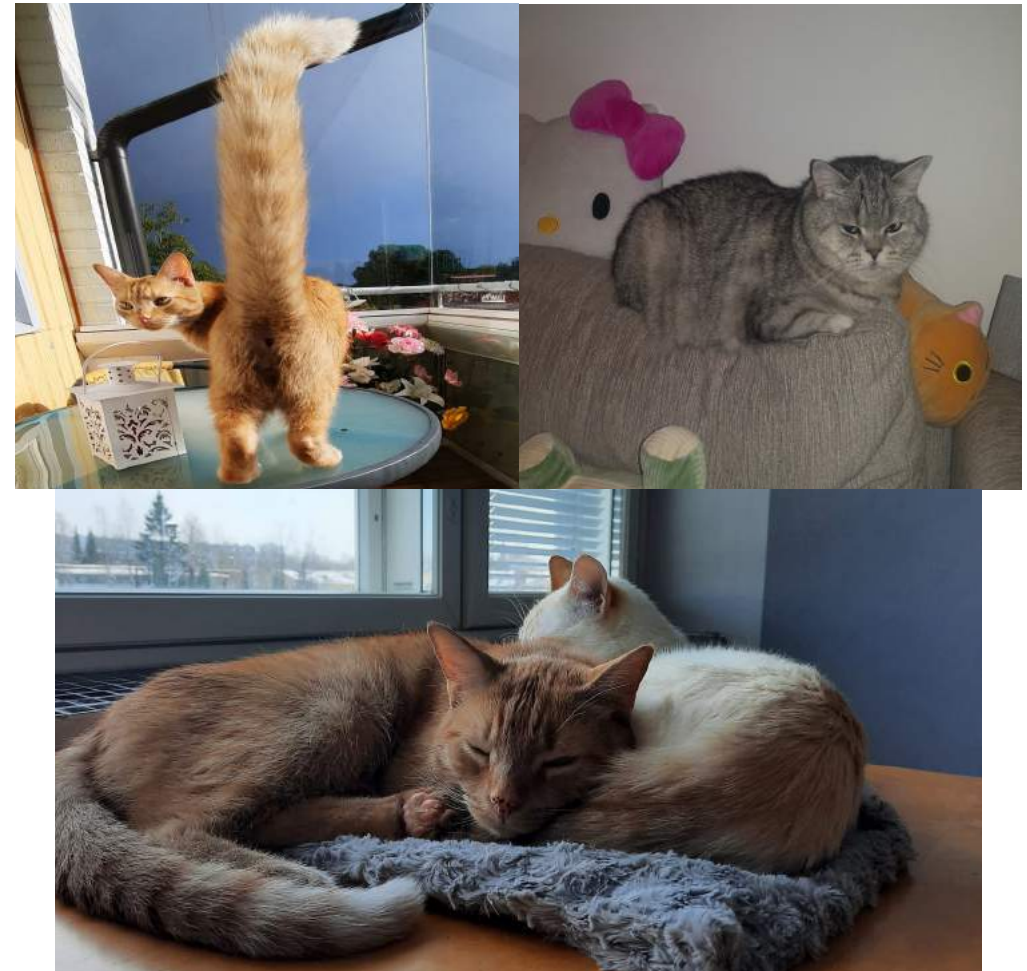
Kysyimme mielipidettä videosta ja kulttuurintutkijoiden palkankorotuksista myös rakennusmestari Pekka Kaukalolta:

"En oikein jaksa ymmärtää miten humanistit jatkuvasti valittavat kaikkialla siitä, että mitään ei saa sanoa. Olin yliopiston rakennustyömaalla viime keväänä kahteen otteeseen viikon kerrallaan ja ainakaan humanistisella osastolla ei opiskelijoilla "hommat ranteita pakottaneet". Missä on näiden kiire? Siell' vaan kahvilassa kahvia lipittivät. Tuskin ainakaan muilla osastoilla on samanlaista.... "

Järjestimme aiheesta kyselyn kansanedustajille. Kokoomuksessa ja Keskustassa vastaajista yli puolet empii ja kertovat, etteivät ymmärrä mitään.

Salvo Honoris Titulo

Gissejä

Paskaa vai timanttia?

Katselin taas hyviä ja huonoja leffoja. Tässäpä ajatuksiani niistä.

Timantit - Katso nämä

Fresh – Fressi asetelma kannibaalitarinoihin

Fresh (2022) alkaa siitä, kun Noa (**Daisy Edgar-Jones**) käy huonoilla trefeillä miesten kanssa. Eräänä päivänä hän tapaa kaupassa Steven (**Sebastian Stan**). Heillä synkkää samoin tein ja he viettävät kaiken ajan yhdessä. Noa kertoo miehestä parhaalle ystävälleen, joka kehottaa häntä olemaan varovainen. Kaikki vaikuttaa täydelliseltä. Steve ehdottaa, että heidän pitäisi mennä lomailemaan. Lopulta mies vangitsee hänet. Pian selviää, että mies on kannibaaali, joka pyörittää suurta ihmislihan välitysfirmaa. Alkaa kutkuttavan jännittävä selviytymistaistelu.

Fresh on erittäin mielenkiintoinen ja uuden näkökulman tarjoava teos tuttuun asetelmaan. *Fresh* yhdistelee kauhua ja komediaa erittäin onnistuneesti tuoden samalla esiin genren kliseitä. Samaan aikaan elokuva onnistuu luomaan jotain uutta ja olemaan vakavasti otettava kauhuelokuva, jossa on ha-

vaittavissa myös vaikuttavia taiteellisia elementtejä.

Fresh sopii tilanteeseen kuin tilanteeseen katsottavaksi!

Scream (2022) – Kirun, kirut, kirutaan!

Nyt on lupa kirkua! *Scream* (2022) on samaan aikaan onnistunut jatko-osa ja vanhan tarinan uudelleenlämmittely, jollaisia on nähty viime aikoina useita, kuten *Halloween* (2018) ja *Texas Chainsaw Massacre* (2022). *Scream* lanseeraa tämän tyylliset teokset requeleiksi – yhdistelmä sanoista remake ja sequel.

Toisin kuin *Texas Chainsaw Massacre*, josta kerron myöhemmin lisää, *Scream* on kaikin puolin onnistunut teos.

Scream alkaa aiemmista osista tutulla asetelmalla. *Ghostface* alkaa murhaamaan Woodsboron nuoria. Ruumiita tulee koko ajan lisää, kunnes loppukamppailussa koetaan yllättäviä käänteitä.

Scream on aiempia osiaan paljon brutaalimpi. Se ottaa hyvin huomioon nykyajan trendit ja onnistuu löytämään niistä uusia piirteitä muuttaen ne pelkoa herättäviksi elementeiksi.

Scream sisältää paljon viittauksia aiempiin osiin, mutta myös muihin genren elokuvaan ja populaarikulttuurin tarjoten paljon hauskoja easter eggejä.

Pahanhautoja – Laadukasta suomikauhua!

Nyt se on tapahtunut! Viimeinkin onnistunut suomalainen kauhuelokuva. *Pahanhautojassa* (2022) täydellisen suomalaisperheen elämä alkaa rakoilla, kun perheen nuori Tinja-tyttö (**Siiri Solalinna**) löytää linnunmunan, jonka emo on kuollut ja alkaa hautoa sitä. Munassa ei ole kuitenkaan mikään tavallinen lintu.

Pahanhautoja käyttää kauhuelementtejä hyvin luontevasti ja onnistuu pitämään jännitystä yllä kohtauksesta toiseen. Elokuva sisältää mukavasti myös huumoria, joka tasapainottaa kauhua. Elokuva ei mässäile verellä vaan pyrkii luomaan kauhua enemmän tunnelman kautta.

Pahanhautojassa **Reino Nordin** tekee myös erittäin onnistuneen näyttelijäsuorituksen sivuosassaan. Nordin onnistuu olemaan roolissaan todella vakuuttava ja välittää täysin erilaista tunnetta kuin kukaan muu näyttelijä. *Pahanhautojan* lisäksi kannattaa katsoa hänen suorituksensa myös *Hymypojassa* (2003) ja *Game Overissa* (2005). Toivottavasti Nordinia tullaan näkemään enemmän myös elokuvissa tulevaisuudessa.

Kaiken kaikkiaan voidaan puhua

erittäin hyvästä kauhuelokuvasta. *Pahanhautoja* on saanut paljon jo kansainvälistäkin huomiota. Tämä lupaa hyvää tulevaisuuden kauhuelokuville Suomessa.

Velocipastor – The Power of The Dino Compels You!

Katolilainen pappi saa mystisen kiven avulla kyvyn muuttua velociraptoriksi ja alkaa suojella kaupunkia yhdessä prostituoidun kanssa. *VelociPastorissa* (2018) ei ole päätä eikä häntää ja näyttelijänsuoritukset ovat täyttä kuraa.

Leffa kannattaa silti katsoa, jos kaipaavat aivot narikkaan -humoria. Samanlaista settiä kuin elokuvissa *The Room* (2003) ja *Surfer: Teen Confronts Fear* (2018).

Villains – nokkela ja sympaattinen tarina

Dan Berkin *Villainsissa* (2019) rikollispariskunta on pakosalla ja päätyy syrjässä olevaan taloon. He murtautuvat taloon ja saavat pian tietää, että talon asukkaat ovat heitäkin pahempia ihmisiä.

Bill Skarsgårdin tähdittämä *Villains* yhdistelee nokkelasti huumorin, kauhun ja draaman elementtejä. Elokuvan juoni on koukuttava ja soljuu kivasti eteenpäin monine juonenkäänteineen.

Leffan näyttelijäsuoritukset ovat myös erittäin hyviä.

Jos haluat nähdä laadukasta kauhua, joka myös naurattaa ja koskettaa, katso *Villains*.

The Trip – Troubles in paradise

The Trip (I onde dagen) on norjalainen vuonna 2021 julkaistu action-kauhuelokuva, joka kertoo eron partaalla olevasta pariskunnasta. Pariskunnan molemmat osapuolet haluavat tappaa toisensa. Eräänä päivänä he lähteävät mökille tarkoituksenaan tehdä niin. Mökille saapuu kuitenkin vaarallisia vieraita, jotka muuttavat heidän suunnitelmiansa.

The Trip sisältää paljon actionia ja slapstick-huumoria. Leffa ei pyri pelottelemaan vaan mässäilee kauhulle tyypillisellä grafiikalla. Kokonaisuutena elokuva on erittäin viihdyttävä ja hauskaa pohjoismaalaista sielunmaisemaa sisältävä teos. *The Trip* ei ole kuitenkaan yliampuva, vaan hyvin käsitelty elokuva.

Paskat - vältelkää näitä

Texas Chainsaw Massacre – Leather never goes out of style?

Missä *Scream* (2022) onnistui, *Texas Chainsaw Massacre* alisuorittaa rajusti.

Texas Chainsaw Massacre on jatko-osa vuoden 1979 alkuperäisteokseen. Alkuperäisen osan sarjamurhaaja Leatherface on ollut pitkän aikaa kadoksissa, kunnes syrjäiseen kaupunkiin saapuvat nuoret vahingossa tappavat vanhan naisen, jota Leatherface pitää äitihahmona. Tämän jälkeen verta ja ruumiinosasia lentää kaaressa kohtauksesta toiseen.

Texas Chainsaw Massacre on selkeästi brutaalimpi kuin alkuperäinen elokuva. Monet näistä kohtauksista ovatkin ihan onnistuneita, mutta elokuvan juoni on täyttä kuraa. Yksiinkään hahmoihin ei ehdi kiintyä, eikä heidän taustatarinansa herätä juurikaan kiinnostusta.

Elokuvassa on myös alkuperäisosan final girl, joka haluaa kostaa Leatherfacelle. Tämäkin hahmo esitellään elokuvassa myöhään ja nopeasti. Hahmossa olisi ollut paljon potentiaalia samalla tavalla kuin Laurie Strodesella (**Jamie Lee Curtis**) *Halloween*-elokuvasa (2018).

Et missaa mitään, jos et katso tätä. Jos kaipaa goreilua, kyllä tämänkin elokuvan kerran katsoo.

Spiral – I’ve had it with these mothafuckin’ traps in this mothafuckin’ movie

Chris Rock ja **Samuel L. Jackson** astuvat *Saw*-universumin maailmaan ja kohtaavat Jigsaw-murhaajan ansat.

Spiral hyödyntää kaikille *Saw*-elokuville tuttua sapluunaa. Mystinen murhaaja kiduttaa ihmisiä erilaisilla laitteilla samalla kun poliisit yrittävät päästä hänen jäljilleen.

Spiral ei tuo elokuvasarjaan juuri mitään uutta. Chris Rock ja Samuel L. Jackson eivät ole vakuuttavia rooleissaan. Lopun twisti on myös hieman ennalta-arvattava. Odotukseni tätä elokuvaa kohtaan olivat paljon korkeammalla. Siinä missä ensimmäinen *Saw*-elokuva on suorastaan klassikko ja sen jatko-osat viihdyttävää gore-mätöä, ei *Spiral* yllä näiden tasolle. Toivottavasti saadaan myöhemmin vielä alkuperäiselle leffasarjalle jatkoa, sillä seitsemännen osan lopetus jätti paljon odotuksia.

Wrong Turn (2021) – Nyt ollaan hukassa ja pahasti

Wrong Turn (2021) ei hyödynnä mitään aiemmista osista. Odotin että näkisin jälleen kannibalisettia, mutta ei. Piti tämäkin sarja rebootata typerällä juonikuviolla, mikä ei liity ollenkaan aiempiin elokuviin.

Elokuvan tekijöiden olisi kannattanut tehdä ihan uudella nimellä varustettu elokuva, eikä yrittää ratsastaa vanhan elokuvasarjan suosiolla. Leffa on varmaan ihan ok, jos ei ole katsonut ikinä yhtään *Wrong Turnia*. Suosittelen kuitenkin ennemmin katsomaan alkuperäisen elokuvasarjan, jossa on paljon

kauhua ja huumoria.

The Rental – latte, latteampi, The Rental

Mielenkiinnolla odotin **Dave Francon** ohjausdebyyttiä, mutta latteaksi se lopulta jäi. *The Rentalissa* (2020) oli paljon potentiaalia, mutta kohtaukset on rytmitetty huonosti ja juoni ei tunnu kunnon etenevän. Elokuvan kauhu välillä toimii ja välillä ei. Kauhu ei koskaan saavuta huippukohtaansa ja jännitys jää hieman latteaksi. Kaiken kruunaa typerä lopetus.

Jos haluat katsoa harmaan haalean tuntuista ja mauttoman ei-jännittävän kauhuelokuvan keskinkertaisella näytelyllä, katso *The Rental*.

There Is Someone Inside Your House – sekametelisoppa

Netflix-kauhu on parhaimmillaan todella hyvää ja viihdyttävää. Huonoimmillaan se on *There Is Someone Inside Your House*. Tuttu juoni, eikä mitään uusia ideoita. Latteaa kauhua ja huonoja näyttelijöitä. Kaikkea vähän sekaisin.

Säästä aikaasi ja katso aiemmin esitelmäni *The Trip* Netflixistä.

Santhu Heikkonen
Leffafrikki ja 5.vuoden opiskelija
Mediakulttuuri ja viestintä

Kevään hiipissä muistot vievät
jo alkusyksyyn

Aino Tuunainen

Levyarvosteluja

**joku iiris tekee lauluja, jotka toimivat
parhaiten livenä.**

joku iiris – *Joku Iiris*

Joku iiris on Joensuusta lähtöisin oleva singer-songwriter-tyyppinen ilmestys suomalaisen pop-musiikin kentällä.

Hänen oivaltavat ja melankoliset lyriikkansa lävistävät kuulijan, varsinkin jos olet vähän alle kolmekymppinen identiteettikriisistä kärsivä ”nuori”. Sävellykset vaikuttavat olevan myös laulajan omaa käsialaa ja ne syntyvät lähinnä levyn ainoan soittimen - akustisen kitaran - avustamana.

Levyn kokonaisilme on hyvin mini-

malistinen ja pelkistetty. Se on varmasti parhaimmillaan kuunneltuna kotona suoraan levyltä, sillä bilemusaa tästä ei saa millään – lukuun ottamatta kappaletta Joensuuta, joka kuvaa ryyppyyiltä kotikaupungissa.

Iiriksen lyriikat nousevat levyllä erityisesti esille ja ne ovat sovituksen sekä taustojen edellä.

Lyriikat puhaltuvat läpi ironian, joka varmasti kolahtaa tiettyyn ihmisryhmään – itsetietoisin musankuluttajiin. Mieleen tulee vaikkapa Maustetytöt. Tuntuukin, että Joku Iiris on tietynlaista jatkoa tämän tyyppisen suomimusiikin jatkumossa ja sille tuntuu ole-

van tilausta.

Oivaltavat lyriikat nuorena kipuilsta nousevat esille vaikkapa kappaleessa Hyvä tyttö, jossa kuvataan tätä sosiaalista painetta siitä, kuinka meidän pitää mahtua johonkin pieneen muottiin. Myös yksinäisyys on suuri kantava teema levyllä, joka sopii hyvin tähän koronan aikaan – levyhän on julkaistu jo keväällä 2020.

Tässä levykokonaisuudessa tulee pintaan se, että levy tuntuu paikoin keskeneräiseltä ja vähemmän tuotetulta kuin moni muu aikalainen vinyylipulkaisu.

Tämä voi olla harkittu päätös siksi, että levyllä säilyisi tietynlainen raakuus ja kotikutoisuus. Sitä alleviivataan kappaleessa *Paska laulu*, jonka lyriikoissa sanotaan, että ”teen mieluummin paskoja lauluja, kuin paskoja tauluja.” Tämä vaikuttaa olevan jonkunlainen statement levyn estetiikasta ja muodosta yleensä – uskoisin että se välittyy kuulijalle.

Levyn voisi ehkä kategorisoida vaikkapa indie folk-genreen, johon liittyy vahvasti tarinankerronta ylitse muiden elementtien. Toivoisin kuitenkin, että levyllä olisi vielä enemmän menevyyttä ja esimerkiksi muutama menevämpi biisi – vaikka radiosoittoa ajatellen.

Iiriksen lauluäänellä on todella paljon potentiaalia, ja se muistuttaa paikoin näitä ikivihreitä soul-laulajia – se on nasaali ja tarkka sävelissään niin ala-

rekisterissä kuin korkealta ja kovaa. Ennen kaikkea se on hyvin omalaatuinen, eikä se suoraan muistuta ketään toista suomalaista naislaulajaa tässä ajassa.

Keikan nähneenä Joensuussa Ravintola Sointulassa voin sanoa, että parhaiten tämä materiaali toimii pienessä intiimissä baariympäristössä – liveinä!

Viimeisten aikojen musiikkia

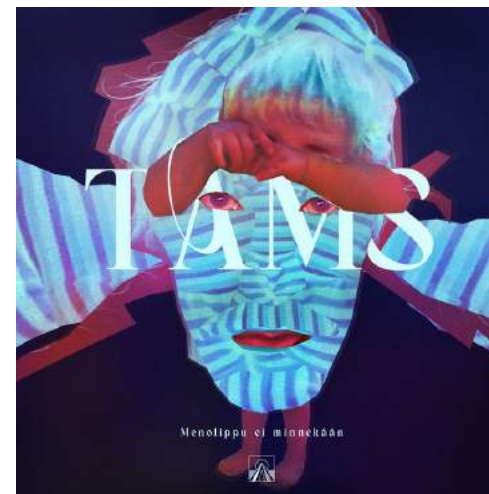
Tams – *Menolippu ei minnekään*

Sukellan joensuulaisen synapopin luvattuun maahan. Tuukka eli **Tams** tekee yhden miehen orkesterin voimalla melankolista syntikkamusaa, jossa kitarat ja syntikat kisailevat paikastaan musiikkiraidalla, taustalla jauhaa rumpukone. Homma onnistuu myös liveinä!

Tasatahtinen tanssikomppi vie 80-luvulle, sitä on höystetty menneen ajan rumpuiskuilla, kuten levyn viimeisessä raidassa *Pois Pois Pois*. Tanssielementeistään huolimatta tunnelma on melankolinen ja mollivoittoinen kuten vaikka **Leeveillä** tai **Pariisin Keväällä**.

Tams ei kuitenkaan ole tyypillinen ”synapoppi”, vaan ympäröivän kulttuurin tuttuudesta huolimatta tämä levy on kokonaisuudessaan miksattu varsin mallikkaasti. Se ei edusta totuttua lofi-saundia.

Tams on enemmän radiovalmis kokonaisuus, ja hän on luonut oman soundinsa ajan kanssa, sillä tätä levyä

edeltää jo kaksi kokonaista albumia *Aikahyppy 1 & 2*.

Lyriikoita tarkastellessa tulee mieleen **Risto Ylihärtilä** ja hänen kieliposkessansa tekemänsä sanoitukset. Tamsin sanoitukset ovat melankolisista, kuten kappaleessa *Viittä Vaille Valmis*; kaikki on ohi ja sen mukana tuhoetaan myös kaikki sillat takana, kappaleessa *Sillat*. Lähteminen onkin yksi kantava voima levyllä – Tams laulaakin ”haluun nähdä, kun sä meet”.

Levyllä *Menolippu ei minnekään* huokuu tietynlainen nuoren ihmisen eksistentiaalinen tuska, mutta se on vaetetettu näitesti vinksataneeseen biuletysmoodiin, kuten *Vamos a La Playa* -kappaleessa. Tämä on eräänlaista viimeisten aikojen musiikkia ja elämme lopun aikoja.

Yksi kantavista voimista levyllä on rakkaus – Tamsin laulu onkin kuin kuiskutusta rakkaan korvaan kerto-

malla, kuinka elämme oudossa maailmassa missä kuitenkin mikään ei ole ohi, kappaleessa *Kompassi*.

Kaikesta huolimatta levyllä saavutetaan katharsis viimeisessä kappaleessa, jossa kerrotaan paikasta, jossa voi ”hengittää” kappaleessa *Pois Pois Pois*.

Levy on kokonaisuudessaan miellyttävää kuunneltavaa niin soundillisesti kuin sanoituksiltaan. Se rullaa eteenpäin kuin juna ja on rakentunut populaareista lähtökohdista, jotka eivät ole vaikeatajuisia vaan helposti lähestyttäviä – tematiikaltaan ja sävellyksiltään. Kielikuvat ovat arkisia ja sävellykset tuovat mieleen menneen ajan radiomusiikin jostain 80-luvulta. Siinä on jotain nostalgista!

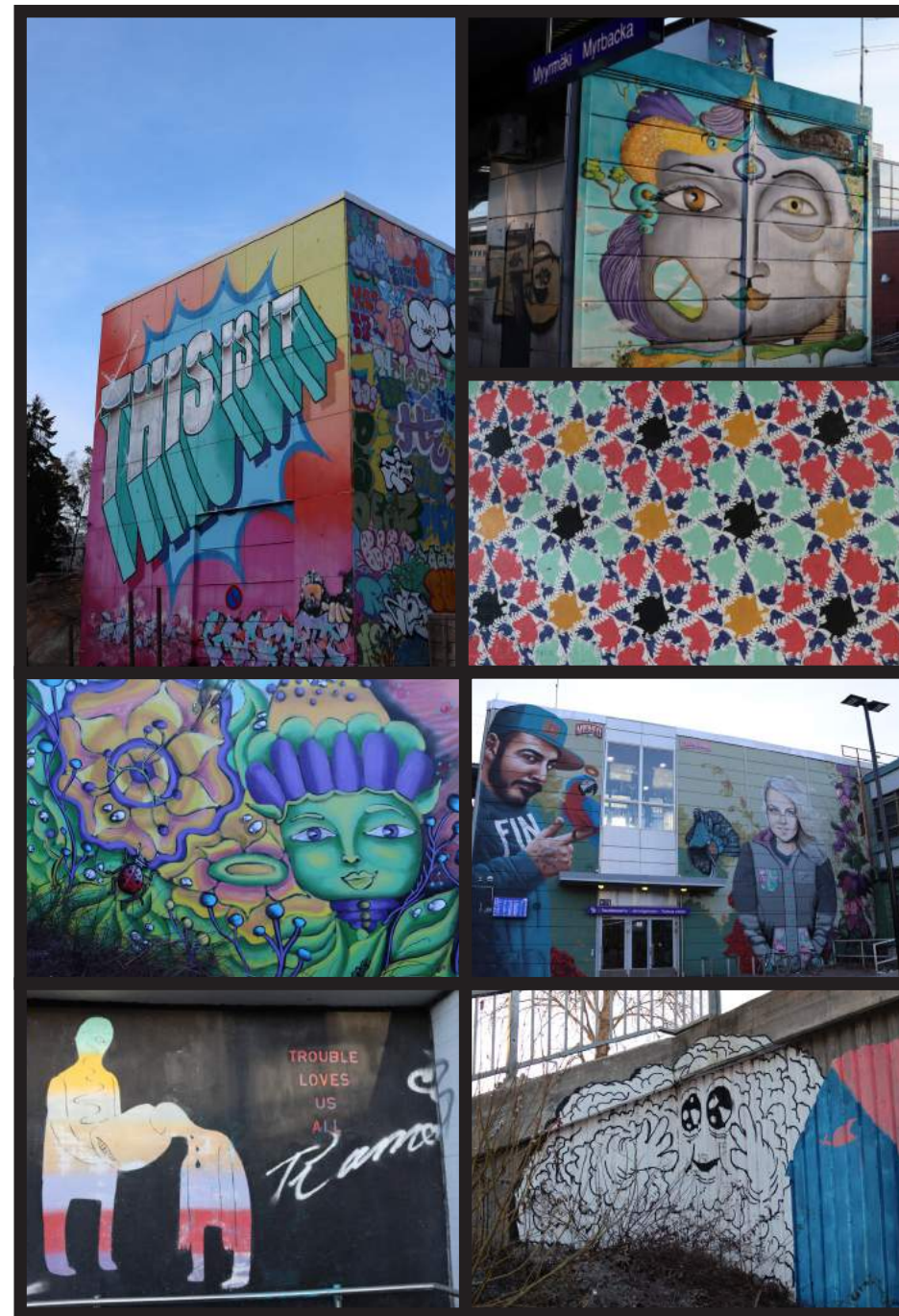
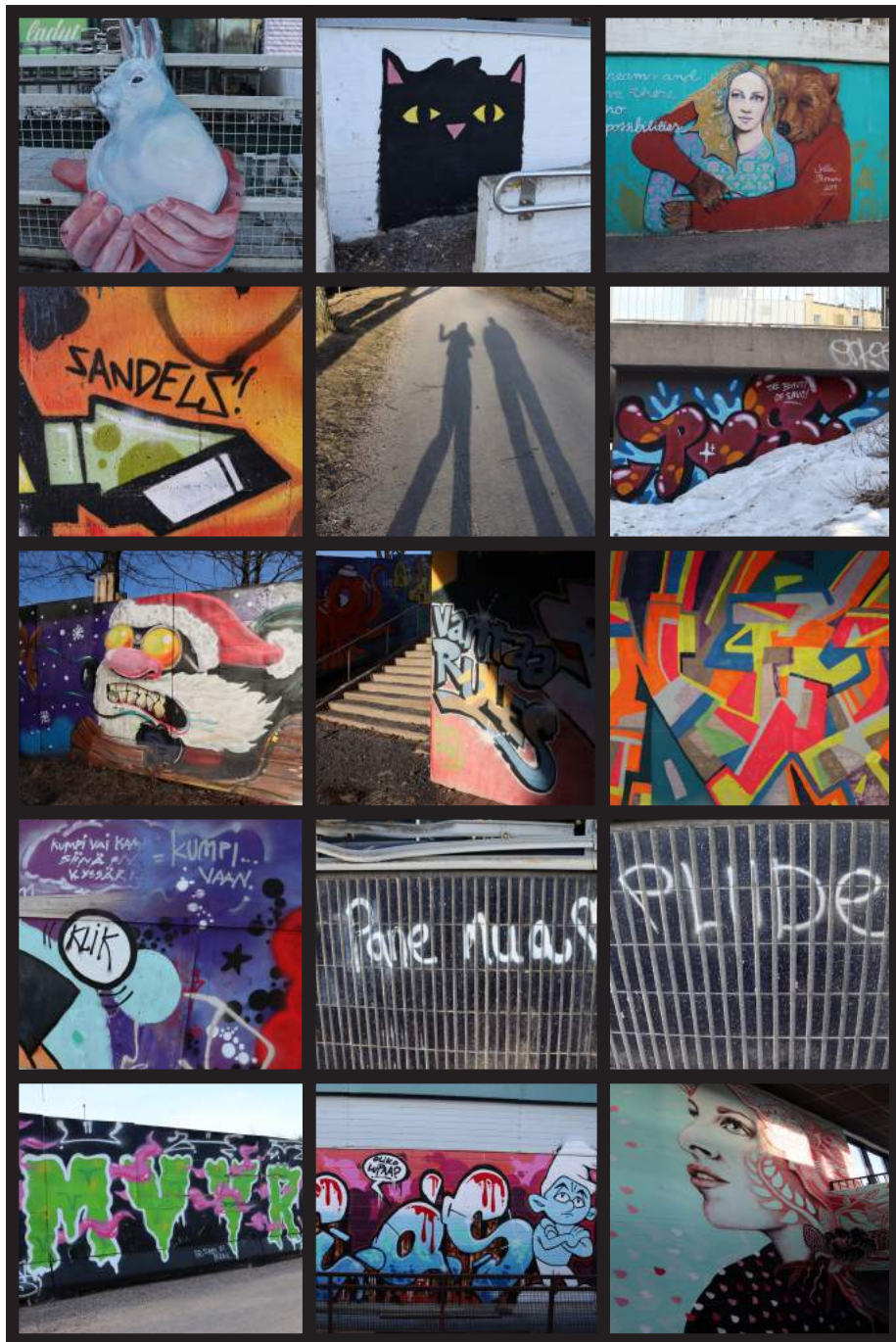
Levy on kaukana konventionaalisista genreistä. Tams tekee juuri sitä mistä tykkää – omaehtoisesti säveltäjänä ja sanoittajana.

Anttu Kudjoi

Myrtsin graffitit

Myyrmäki, Myrksi, Myyr York – rakkaalla lapsella on monta nimeä. Myrksissä panostetaan paljon katutaiteeseen ja kaupunginosaa koristavat lukuisat graffitit. Tässä pientä kollaasia siitä, minkälaisia graffiteja Myyr Yorkin luvatussa kaupunginosasta löytyy.

Nefan jäseneksi liittyminen

Näin helposti liityt Nefan jäseneksi

Nefan jäseneksi voivat liittyä kulttuurintutkimuksen pää- ja sivuaineopiskelijat sekä tutkijat. Kannattajajäseneksi voi liittyä kuka tahansa.

Maksa Nefan jäsenmaksu 15 euroa tilille FI25 4108 0010 9785 86. Kirjoita viestikenttään ”Jäsenmaksu”, koko nimesi sekä kotipaikkakuntasi.

Tervetuloa Nefan kokouksiin ja muihin tapahtumiin tapamaan muita jäseniä ja viihtymään yhdessä.

Facebook ja sähköpostilista

Liity Nefan sähköpostilistalle ja Facebook-ryhmään Nefa-Joensuu. Näiden kautta saat tietoa tulevista tapahtumista kuten sitseistä, Makaronikerhosta ja illanvietoista.

Sähköpostilistalle liittyminen onnistuu yliopiston Office365-järjestelmässä etsimällä sieltä Nefa-Joensuun ryhmän ja liittymällä siihen.